

Sat Sandesh

2022. június ♦ 55. ÉVFOLYAM ♦ 6. SZÁM

Tartalomjegyzék

3	Belső nagytakarítás	<i>Sant Rajinder Singh</i>
12	A spiritualitás abc-je	<i>Sant Kirpal Singh</i>
18	Vágjunk bele a spirituális utazásba!	<i>Sant Darshan Singh</i>
26	<i>Spiritualitás a mindennapokban (Kérdés-felelet)</i> A Mester útmutatásainak követése, önzetlen szolgálat (Kérdés-felelet)	<i>Sant Rajinder Singh</i>
30	<i>Történetek</i> Az élet misztériuma Isten gondoskodik a gyermekeiről	<i>Sant Rajinder Singh</i> <i>Ben Ringel</i>
32	<i>Gyermekoldalak</i> A paraszt és az oroszlán	<i>Sant Kirpal Singh</i>

Igazság Üzenete

A Sat Sandesh havonta megjelenő magyar nyelvű folyóirat, amelyet a Sawan Kirpal Publications USA engedélyével az SKRM Magyarországi Közössége ad ki. A folyóirat kiadásának célja: Sant Rajinder Singh, Sant Darshan Singh, Sant Kirpal Singh, Hazur Baba Sawan Singh és az őket megelőző Mesterek tanításának közzététele. Készült a Sant Mat Alapítvány támogatásával.

Az éves előfizetés díja: 8000.- Ft (10 szám jelenik meg, amelyből kettő dupla szám). Számonkénti ára: 800.- Ft.

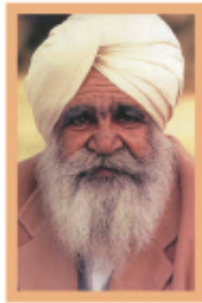
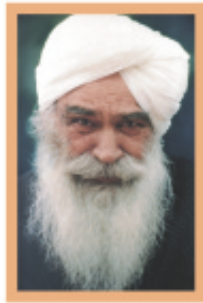
Megrendelhető: Szabó Zoltánné 3529 Miskolc, Középszer u. 32.

Tel.: 46-366-788, 20-431-8480; E-mail: erzsike_szabo@freemail.hu

A fizetés módja: banki átutalással vagy a bankszámlára történő befizetéssel, a megrendelő nevének feltüntetésével a következő számlaszámra: SKRM MK OTP Miskolc: 11734004-20430863

ISSN: 1217-6176

Sant Rajinder Singh Ji Maharaj

BENSŐ NAGYTAKARÍTÁS

Nyáron sok időt töltünk a szabadban, mert az idő nagyon kellemes. Emellett, a barátaink meglátogatására számítva, az otthonunkat is igyekszünk kicsinosítani. A takarítás olyasmi, amit rendszeresen végzünk, hogy a lakókörnyezetünk kellemes legyen. Az életünk mozgalmassága, zaklatottsága miatt azonban előfordul, hogy nem marad rá időnk. A családos emberek tudják, hogy egyes otthonok tisztábbak, mint mások. Szülőként gyakran foglalkoztat bennünket a kérdés: vajon miként lehetne rendet teremteni a gyermekek szobájában. Így azon a napon, amikor a gyermekünk azt mondja: „Ma összerakom a dolgaimat”, nagyon boldogok vagyunk.

A takarítás, a környezetünk gondozása tehát olyasmi, amit mindannyian el kívánunk végezni, és valamikor sor is kerül rá. Nem szeretjük sem a koszt, sem a rumlit, mert nem találjuk meg, amit keresünk. Ha a dolgok nincsenek

a megszokott helyükön, az zavarja a szemünket. Vagyis a rendrakás egyfajta rendszerezettséget, nyugalmat, tisztaságot hoz az életünkbe, és ilyenkor végre nem a rendetlenség köti le a figyelmünket.

A szentek és misztikusok azt mondják: ahogy a környezetünket – az otthonunkat, a munkahelyünket – is igyekszünk tisztán tartani, ugyanezt kell tennünk a lelkünkkel is. Az igazi földi lakhelyünk az emberi test, mert az azt életető lélek benne lakik. Arra van szükségünk, hogy ezt az otthonunkat is megtisztítsuk. Mialatt a valódi lényünk az egyik létezési formából egy másikba vándorol, rengeteg karmát gyűjt össze, ezért azt sok piszok és szenny fedi be. Ettől is meg kell szabadulnunk. A lelkünk, amely maga a tudatosság, az anyag, a maja, az illúzió rétegeivel vastagon befedett állapotában elvesztette a tisztaságát. Az öt tolvaj – az ego, az érzéki vágyak, a kapzsiság, a ragaszkodás és az

ezek miatt keletkezett harag – fogságába esett.

Ha az összes nehézségünk okainak a legmélyére hatolunk, akkor a kettősség, vagyis a másoktól való különbözőségünk érzése és a szerepjátékok, amelyeket ebben a világban felvállalunk – ezek tartanak távol bennünket a benső szeplőtlenség állapotától. A dualitás világában, a létezés külszínén folyik az életünk, ahol a sajátos, egyéni jellemzőkkel rendelkező fizikai megjelenési formánkkal azonosulunk. Ugyanez a sokszínűség jellemzi a kommunikációinkat és az érzéseinket is.

A szentek és misztikusok azt kérik, hogy ne a dualításra, hanem a lényegi egységünkre összpontosítsunk. Ha ugyanis ott van bennünk a másság érzése, akkor jobbnak, okosabbnak, vagy valami egyéb vonatkozásban akarunk különbnek mutatkozni azoknál, akiket látunk, akikkel találkozunk. Ezért a szentek segítenek az egónktól való megszabadulásban, és az egység elérésében, amelyben nemcsak az Istennel, hanem az embertársainkkal való azonosságot is átéljük. Az Isteni Fény- és Hangáradat megtapasztalása juttat bennünket ebbe az állapotba.

A következő történet azt példázza, hogyan segít a Mester az ego megnyirbálásában. Volt egyszer egy útkereső, aki spirituális fejlődésre vágyott. Az illető nagy jómódban élt. Isten megtalálásának a vágya vezette el a Mesteréhez, akinek a tanítványa lett.

Azt mondta: „Itt vagyok. Mindent magam mögött akarok hagyni, amim van, a vagyonomat, a szerzeményeimet. Téged szeretnék szolgálni.” Keleten ugyanis a spirituális fejlődés szempontjából nagy hangsúly helyeződik az önzetlen szolgálatra. „Szervázni akarok melletted, és csak ez számít nekem” – jelentette ki. Nagy birtokai, jól menő vállalkozásai voltak, de ezek többé nem érdekelték. A szevára várt, amit a Mesterétől kaphat.

Ő a következőket mondta: „Nos, az a legjobb számodra, ha a testvéreidet szolgálod.” A tanítványt sokkolta, amit hallott, ugyanis ő abban reménykedett, hogy személyesen a Mestert szolgálhatja. Mint tanítványok, mind erre vágyunk. Mivel azonban engedelmes volt, elkezdte csinálni mindazt, amivel megbízták. Különféle módokon segítette a társait, de nagyon hamar elveszítette a türelmét. Idegesítette, ha valakire váromoznia kellett, vagy igazodni kényszerült mások igényeihez, de azért tette a dolgát. A Mestere egyre több spirituális áldásban részesítette, de azt is tudta, hogy ennek a tanítványának nagyon sok gondot okoz az egója. Ezért kigondolt egy tervet a megsegítésére, hogy a gőgje ne tudjon akadályokat állítani elé az Isten felé vezető útján. A szentektől és misztikusoktól mindig megkapjuk a szükséges segítséget.

Egy napon magához hívatta ezt a spirituális gyermekét. „Különleges

munkám van számodra” – mondta neki. „Itt egy kosár. Menj el a piacra, és vásárolj különféle zöldségeket és gyümölcsöket!” A Mester ashramja a város közepén volt, a piac pedig a város peremén helyezkedett el. A Mester felsorolta, hogy mire van szüksége. „Vedd fel a kosarat a válladra, és hozd el ide, amit kértem!”

A tanítvány elindult a kosárral a piacra, és sorban megvette a kért zöldségeket, gyümölcsöket. A vállára vette a terhet, ami miatt le kellett hajtania a fejét. Ez nem volt könnyű számára, mert megszokta, hogy mások hajtanak fejet előtte. Ahogy összeérték, összenyomódtak egymással a kosárban lévő termények, le kezdett folyni belőlük. Volt ott narancs, őszibarack, paradicsom. Akkoriban még nem voltak jól záródó műanyag zsákok a zöldfélék, gyümölcsök szállítására, így a kosárból mindenféle lé csordogált az elegáns ruhájára. Gazdag ember lévén szép ruhákat hordott. „Hogy fogok így végigmenni a városon a Mesterem ashramjáig?” – törte a fejét. „Annyi ember ismer. Mit fognak gondolni rólam? Azt, hogy kosarat cipelő napszámos vagyok?” Nagyon kellemetlenül érezte magát. Semerre sem mert nézni. Leszegett fejjel tette meg az utat az ashramba. A Mester ezzel fogadta: „Nagyon örülök, hogy megjöttél. Egy újabb munkám van a számodra. Szedd külön az ép zöldségeket, gyümölcsöket, és vidd el őket a város tulsó végére. Ott alaposan

mosd meg őket, hogy frissek, szépek legyenek!” „Ó, Istenem! – gondolta a tanítvány – nemrég jártam be a város egyik részét. Most következik a másik fele.” Mivel azonban valóban engedelmes volt, fogta a kosarat, a fejére tette, és elcipelte a mondott helyre, hogy ott megmossa a terményeket. Majd visszatért velük az ashramba.

A Mestere a következő feladattal várta: „Vidd el a konyhába, hogy a zöldségeket megfőzzék vacsorára. Segíts nekik az előkészítésben, majd gyere vissza hozzám!” Ő követte az utasítást, és miután felvágta a zöldségeket, és elkezdtek főzni a vacsorát, újra felkereste a Mesterét. „Most cserélj ruhát, mert ez nagyon piszkos! Majd tedd meg újra az utat mindkét irányban, amerre a kosárral jártál, és kérdezd meg az embereket, hogy ki látott téged akkor, amikor a lé a ruhádra folyt! Végül gyere vissza hozzám, mert tudni szeretném, mit tapasztaltál!”

A tanítvány arra gondolt, hogy mekkora szégyen lesz, hogy mindenki azt fogja mondani: „Láttalak.” „Igen, meglepődtem attól, ahogy kinéztél.” Ám mégis elvégezte a feladatot, és újra megjelent a Mestere előtt. „Na, mi történt? Hányan figyelték meg, hogy valaki egy kosarat cipel, mialatt folyik belőle a ruhájára a színes lé?” – érdeklődött a Mester. „Senki sem látott ilyen embert” – hangzott a tanítvány válasza. Ekkor értette meg, hogy ezek egyedül az ő gondolatai voltak.

A nagy egónk miatt képzeljük azt, hogy mindenki minket néz, ránk figyel, és mindent tudnak, ami velünk történik. Színlelünk, olyan képet nyújtunk magunkról másoknak, ami csupa hamisság, tettetés. Esetenként szégyelljük azt, ami velünk történik – az egónk miatt.

A szentek és misztikusok azt kérik, az legyen kívül is, ami bennünk van. Az önteltség, az önfényezés, a gőg nagy akadály. Megpróbáljuk előre megtervezni, előrevetíteni azt, amit mások gondolni vagy mondani fognak a mentális képességeinkről, az intelligenciánkról, az anyagi helyzetünkről, a személyiségjegyeinkről, arról, hogy miben hiszünk, stb. A megnyilvánulásaink aszerint változnak, hogy éppen kivel beszélünk.

Ha felismernénk, megértenénk, hogy mindannyian egyek és azonosak vagyunk, akkor ez fejeződne ki az életünkben. Az egónk miatt jelenik meg a büszkeségünk a javainkra, a hatalmunkra, a tudásunkra. Ez mind csapda. Hivalkodunk a vagyontárgyainkkal, a pénzünkkel és többet mutatunk, mint amink van. Lenézünk másokat. Olyan érzést keltünk bennük, hogy nekik nincs elég abból, amiben mi bővelkedünk. Emiatt ők kényelmetlenül érzik magukat, mi pedig rossz karmákat gyűjtünk össze.

A hatalommal kérkedve esetleg megfélemlítünk valakit, azt mondva, hogyha nem így vagy úgy tesz, akkor nagyon megjárhatja. Ezzel igencsak

megnehezítjük mások életét. Lehet, hogy azt igyekszünk mások tudtára adni, hogy mennyire tájékozottak vagyunk, mily sok ismerettel rendelkezünk. Úgy érezzük, hogy nagyon jók a mentális képességeink, miközben Isten másoknak elfelejtett elegendő „sütnivalót” adni. Lebecsüljük az embereket, akikkel kapcsolatba kerülünk, és ezzel nehezzé tesszük a velük való kommunikációt. Ezek a problémák megakadályozzák számunkra az igazság megismerését, ráadásul sok új karma teher rakódik a lelkünkre.

Az egónk az, amely a felszíniesség állapotában tart bennünket, távol az igazság megismerésétől. Ezért beszélnek a szentek és misztikusok az alázat fontosságáról. „Alázat először, alázat másodsor, és alázat utoljára.” Bárminek a megtanulása szerény, odaadó erőfeszítéseket igényel. Egy másodikos gyerek semmit sem fog tudni elsajátítani, ha nem hallgat a tanárára, aki megszerezte a szükséges szakképesítést, és át tudná adni neki a tudását. A gyerek nem mondhatja azt: „Ó, többet tudok, mint a tanárom!” Lehet, hogy ez a főiskolai vagy az egyetemi szinten már igaz, de nem a második osztályban, mert ekkor rengeteg ismeretanyagról még fogalmunk sincs. Ha a gyerek úgy érzi, hogy többet tud a szüleinél, akkor semmit sem tanulhat meg tőlük, és így van ez mindannyiunkkal az élet különféle területein.

Ahhoz, hogy növekedjen a tudásunk, alázatra, tiszteletre, és arra van

szükségünk, hogy megbízzunk abban, aki azon a területen többet tud nálunk. Akár fizikáról, kémiáról, matematikáról van szó, tisztában kell lennünk azzal, hogy a tanárunk nagyobb tudással rendelkezik ezekről, mert csak így juthatunk az ismeretekhez. Indiában van egy jól ismert jelkép erre: csak akkor jut víz a pohárunkba, ha a nyitott csap alá tartjuk. Ha fölé rakjuk, egy csepp víz sem kerül bele.

Legyünk fogékonyak! Ez az alázatból fakad. Önmérséklet hiányában nem alakulhat ki a benső érzékenység. A szentek és misztikusok azért tartják alapvető fontosságúnak ezt az erényt, mert ez tisztítja meg a bensőnket. A segítségével lassanként lenyesegetjük az egónkat. Felismerjük, hogy nem a másoktól különbözőség érzése, hanem az egység tudata emel majd fel bennünket a bensőbe. Minderről hallhatunk, olvashatunk, ha azonban a szerénység, egyszerűség, mások megbecsülése nem válik a lényünk részévé, akkor nem kezd el működni a dolog. Az átalakulás akkor következik be az életünkben, ha megtapasztaljuk az egységet, amelyet a szentek rendkívül fontosnak tartanak.

Egy érdekes anekdota szerint egy tanítvány felkereste a szufi Adeptusát. Bekopogott az ajtaján. Egy hang szólott ki: „Ki az?” A válasza így hangzott: „Én.” Az ajtó zárva maradt. Újra próbálkozott. A kérdés és a válasz is megisméltődött. Miután még egy kicsit csalódottan és tanácstalanul

ácsorgott, rájött, hogy hiába várakozik. Miután elment onnan, találkozott egy másik tanítvánnyal, akinek elmesélte, hogy kopogtatott a Tanítója ajtaján, majd annak kérdésére jelezte, hogy ő van ott, de hiába várakozott, nem jutott be hozzá. A tanítvány, aki már hosszabb ideje volt az úton, azt mondta: „Gyer! Próbáljuk meg újra!” Bekopogott. A kérdésre, hogy ki az, a válasza így hangzott: „Te.” Az ajtó kinyílt, és a Tanítójuk nagy szeretettel fogadta őket.

Fontos, hogy felismerjük, hogy isteni lényegünket tekintve nem különbözünk egymástól. Ahhoz, hogy egyesülhessünk Istennel, rá kell ébrednünk az Ővele való azonosságunkra. Mi mind a mindenségtudat Óceánjának cseppjei vagyunk. A szenny rétegeitől befedetten hogyan egyesülhetnénk a tisztaság Óceánjával? Meg kell szabadulnunk az összes tisztátalanságtól, ami akkor következik be, ha összekapcsolódunk az Istenerővel a bensőnkben. A lelkünk a lélekvandorlás kerekében rengeteg szennyréteg rakódott rá. Arra van szükségünk, hogy visszanyerje a tisztaságát. Ebben valaki más segítségét kell igénybe vennünk. Ha szeplőtlenek leszünk, egyesülni fogunk Istennel.

Ahogy az iskolai tanulmányainkban a fizika, kémia, matematika tanár irányít, és a sportban is szükségünk van egy edzőre, a spirituális területen a tökéletes élő Mester tanít, vezet bennünket. Ő olyan valaki, akitől

megtanulhatjuk, hogyan ültessük az életünkbe az etikai értékeket, miként formálódjunk igaz, erőszakmentes, együttérző, alázatos, tiszta, másokat szolgáló emberré. A Mester szeretete ott van bennünk, és ezt meg is tapasztalhatjuk. Ahogy szent Pál mondta: „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” (Gal. 2.) Ha ráébredünk az Úr szeretetére, akkor tudni fogjuk, hogy az mindig velünk van.

Ha egy imahelyet, templomot, zsinagógát, gurdwarát vagy mecsetet keresünk fel, nagy bennünk a tisztélet. Miért? Mert szent helynek tekintjük, ahol Isten jelenlétében érezzük magunkat. Ha felismerjük, hogy a testünk Isten temploma – hiszen Ő mindannyiunkban benne él – és megtapasztaljuk az Ő mindenhatóságát, akkor megtelünk szeretettel, és az kiárad belőlünk. E szeretet révén az etikai értékek is otthonra lelnek bennünk. A szeretet nem ismer olyan különbségeket, hogy magasra vagy alacsonyra született, gazdag vagy szegény, iskolázott vagy iskolázatlan. Ha szeretünk, akkor becsületesek vagyunk, erőszakmentesen viselkedünk, gondját viseljük a szeretett személynek. Így könnyűvé válik az életünk. A szeretettel együttjár az alázat és a tisztaság is, és az egész lényünket betölti mások szolgálatának a vágya.

Mindenekelőtt arra van szükségünk, hogy megtapasztaljuk Isten végtelen szeretetét. Sant Kirpal Singh azt mondta: „Ha tudnátok, mennyire

szeretlek benneteket, örömetökben tánra perdülnétek.” Ha megismerjük az isteni szeretetet, akkor örökké mámorban, boldogságban fogunk fürdeni. Bár Isten bennünk lakozik, ez azonban képtelenek vagyunk felfedezni, ha a figyelmünk állandóan a külvilágban van azzal a céllal, hogy boldogok, egészségesek, gazdagok legyünk, és mindenféle szerzeménnyel körberakhassuk magunkat. Mindent megteszünk a testi egészségünkért, az elménk pallérozásáért, képezzük magunkat, hogy jók legyenek az érzelmi reakcióink, és eközben megfeledkezünk arról, hogy a testünk és az elménk egészsége a spirituális egészségünkötől függ.

Spirituálisan jól táplált, erős lélekre van szükségünk, ugyanis ez az alap, amelyre a létezésünk épülete támaszkodik. Ha ez gyenge, az nagy gond az épület biztonsága szempontjából. Az összes szükséges Erőhöz az Istennel való kapcsolat révén jutunk hozzá. Ez hogyan jöhet létre? Az Isteni Fény- és Hangáradat megtapasztalásával, amely az egész teremtést létrehozta, és mindannyiunkban megtalálható.

Sajnos, nem vagyunk az Istenerő tudatában, mert nem összpontosítunk rá. A két szemöldök között és mögött ott van a harmadik vagy egyszem. Ezt az egyébként zárt kaput a Mester a figyelve erejével nyitja meg. A meditációban az Isteni Fény és Hang legkülönbözőbb látványai tárulhatnak fel előttünk, és ez az Erő a fizikaiból az istenibe emel bennünket. Ahogy ez a

benső kapcsolat megerősödik, ráébredünk, hogy nem vagyunk távol Istentől. Általános a vélekedés, hogy az egekben élő Istent milliárdnyi egyéb teendője foglalja le. Hogyan maradna ideje ránk? Nem vagyunk képesek megérteni, hogy Isten számtalan formában nyilvánulhat meg. Mindannyian egy részt hordozunk magunkban Őbelőle. Az a mi tökéletlenségünk, gyarlóságunk, hogy ezt nem tapasztaljuk meg.

A meditáció – a bensőbe fordulás módszere. Ennek segítségével ismerhetjük meg Istent. Ha a harmadik szemünk nyitott, beutazhatjuk a spirituális régiókat. A meditáció a lelkünk megtisztításának az eszköze, hogy készen álljon az Istennel való egyesülésre, arra, hogy a tudatosság cseppje belemerüljön a mindenség-tudat Óceánjába. Még a mostani életünk során megismerhetjük Istent. Ennél jobb dolog nem létezik ezen a földön. Mindez akkor következik be, ha fogékonyak vagyunk. Ennek híján rengeteg egyéb dolog vonz mágához, köt le bennünket. Ezért fontos az alázat és fogékonyság, amellyel elkerülhetjük ezeket a csapdákat, és átélhetjük az egységet. Tulsi Sahib azt kéri:

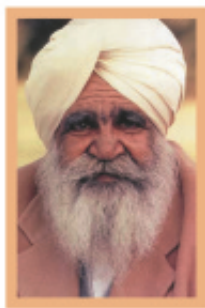
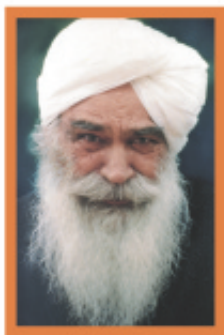
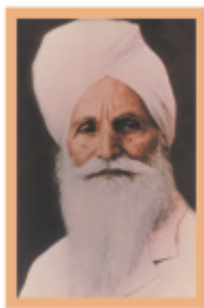
*Tisztítsd meg a szíved
legbenső kamráját,
ha a Szeretett Lény érkezésére vársz!
Fordítsd el a figyelmedet
minden egyébről,
hogy azt Istennek tudd adni!*

Az évnek ebben az időszakában ne csak a házunk, a kertünk, a munkahelyünk és külső életünk rendben tartására irányuljanak a törekvéseink, hanem összpontosítsunk az igazi valóra, a lelkünk megtisztítására, a lelkünkkel való kapcsolat megteremtésére, Isten megismerésére, hogy a testi tudatosság fölé tudjunk emelkedni.

Éljünk etikusan! Az önelemzést segítő napló hatalmas segítő eszköz a botlásaink megismerésében, annak nyomon követésében, hogy mi történik a mindennapi életünkben és a spirituális területen. Ha odafigyelünk a gyengeségeinkre, egyenként ki tudjuk gyomlálni őket, akár a gazt a fű közül. Ha ezt nem tesszük meg, a gyom idővel elnyomja a pázsitot. Az önelemző napló ennek a munkának az eszköze. Olyan mechanizmus, amellyel rendszeresen számbavesszük a tévedéseinket. Ezek mindannyiunk életében ott vannak, mialatt igyekszünk elsajátítani az etikai értékeket. Tudjuk, hogy elkövethetünk hibákat, de legközelebb már elkerülhetjük őket, ha tudatosak vagyunk rájuk, ha tanulunk a mulasztásainkból. A napló másik oldala azt mutatja meg, hogyan

fejlődünk spirituálisan, milyen benső tapasztalataink vannak.

Töltsük a naplót, mert a segítségével nyomon követhetjük, hogy mi megy végbe az életünkben! Azt hihetjük, hogy emlékezetben tudjuk tartani a velünk korábban történeteket, és mindenre vissza tudunk emlékezni. A valódi helyzet azonban az, hogy elfelejtjük a dolgokat, és a hónapokkal korábbi eseményekre már nem emlékezünk. Még ha nagyon éles is az elménk, mindent akkor sem tudunk pontosan visszaidézni. Ez a napló célja, és ezért fontos a rendszeres vezetése. A múltban történetekre visszatekintve, tanulhatunk belőlük. Ezt az eszközt használva, az életünket egyre jobbra tehetjük. Amint tisztábbá válunk, mind többet tapasztalunk meg Isten jelenlétéből. Ahogy szorosabb lesz a kapcsolatunk az Istenerővel, az felemel bennünket az isteniségbe. Így mind közelebb kerülünk létezésünk végső céljához: a lelkünk kikerül a lélekvándorlás kerekéből. Ezt az állapotot sok hagyomány Moksának nevezi, ami az Istennel való egybeolvadást, az örök üdvösség elérését jelenti.

Sant Kirpal Singh Ji Maharaj

A SPIRITUALITÁS ABC-JE

Azóta, hogy a teremtés kezdetén az öntudatra ébredés első szikrájától működésbe lépett az ember elméje, az érdeklődése egyre inkább saját evilági létezése, és a teremtés okának, forrásának kutatása felé fordult. Ám évszázadokon keresztül hiába vizsgálódunk és kérdeztünk. A fokozódó tudásszomjunk most végre oltható azzal, hogy tanulmányozzuk a mások által a spiritualitás területén elért eredményeket.

A régi és modern korok bölcsei mind azt kérdezték: „Mi az a tudás, amely minden kérdésre választ ad?” Egyből meg is feleltek rá: „A fejlettebb én, az igaz ember ismerete.” Ez a legmagasabb rendű tudás, amely – elméletben és gyakorlatban – az ember valódi természetéről és az Istenhez fűződő kapcsolatáról szól: előfeltételezések nélküli, természetes tudomány, amely az idő múlásával sem változik.

Az ősi Indiában ennek a neve *Para Vidya* – a megvalósult igazság vagy a túlvilág tudománya. A *Para Vidya* tudásának megszerzésére tett *előkészületeknek* pedig ezt az összefoglaló nevet adták: *Apara Vidya*. Mik ezek az alapvető teendők, előmunkálatok? Az etikus és erényes életmód folytatása, valamint a koncentráció, a meditáció gyakorlata, amelynek számtalan formája létezik. Mindkét elem létfontosságú a spirituális fejlődéshez.

Az igazság tudományának jobb jellemzésére törekedve folyamatosan új neveket és kifejezéseket vezettek be. A Mesterek útjának ma leginkább használt elnevezése: *Sant Mat*, vagyis a *Szent Bölcsessége*. Ugyanennek a tudománynak a további nevei: *Surat Shabd Jóga*, *Sehaj Jóga*. A szanszkrit nyelvben a Sant szó jelentése: „a legmagasabb szintű Mestere”, a Mat pedig: „egy Mester személyes élményeiken alapuló meggyőződésének a kimutatkoztatása.”

Ez a tudomány tehát alapos vizsgálat, aprólékos kutatás végeredménye.

Tényeit az egész élet során szerzett személyes tapasztalatok igazolják. Ezeket az egyéni élményeket az igazi valónk, a lelkünk éli át a bensőben. A hozzáértő Mester mindazokat, akik kérik, megajándékozta a létezés ilyen szintű átélésének élményével. *Sant Mat tebát a Mesterek tanítása, módszere és ösvénye.*

A Mesterek nem tulajdonítanak jelentőséget a neveknek, megjelöléseknek, és annak a ténynek, hogy számos vallási csoport és gyülekezet próbálja kisajátítani, és a saját vezetője nevére keresztelni ezt a tudományt.

A bölcsek úgy tekintenek ezekre a közösségekre, mint olyan iskolákra, ahol az emberek – a teremtett világ legnemesebb lakói – az egyetlen Mindenható Atya gyermekeiként együtt tanulhatnak. Az igazi Mester, a *Sant Satguru* tökéletesen járatos mind az elméletben, mind a gyakorlatban. Az igazság minden őszinte keresőjének – bőrszínre, származásra vagy vallási hovatartozásra való tekintet nélkül – tudást és tapasztalatot képes adni. Az összes emberi lénynek, aki meg tudja érteni a tudomány elméleti oldalát – legyen bár gazdag vagy szegény, fiatal vagy idős, bölcs vagy bűnös, művelt vagy tanulatlan – joga van ahhoz, hogy megszerezze ezt a tudást.

Mi a spiritualitás?

Tisztázzuk, mit is jelent a „spiritualitás” szó! Gyakran összetévesztik a

szent könyvekbe vetett vakhittel, csodák mutogatásával, pszichikai tüne-ményekkel vagy a jógaerőkkal. A spiritualitás benső tapasztalat, amelynek abc-je ott kezdődik, ahol az összes bölcselet és jóga gyakorlat véget ér. Ez a lélek tapasztalata. Amikor valaki azt mondja: „Én test vagyok” – ez az érzés az intellektus szüleménye, és a tudatlanság bizonyítéka. „Én nem test vagyok, hanem önvalójára ébredt lélek” – ez az állítás szintén tanult ismeret vagy elmélet.

Amikor viszont az önelemzés segítségével benső tapasztalatot szerzünk lelkünkéről, és kapcsolatba lépünk az Istenerővel, *ez már maga a spiritualitás.* Az első igazi lecke akkor kezdődik, amikor egy gyakorlati Mester megajándékoz bennünket a testünkben történő teljes visszahúzó-dás tapasztalatával. Segítség nélkül senki nem tud visszavonulni a fizikai valójából, és elválasztódni tőle. Aki más-t állít, és azt hiszi, hogy képes erre, csak önmagát ámitja. A Mester segítségével az összes próbálkozás kudarcra van ítélve. Ők azzal a küldetéssel érkeznek a világba, hogy az igazság keresői között szétosszák az isteniség kincseit.

A spiritualitást sem megvásárolni, sem megtanulni nem lehet. Csak a tökéletes élő Mesterről „ragadhat ránk.” Ez a természet ajándéka, mint a levegő, a víz, a napfény, ezért ő ezt ingyen adja. A spiritualitás nem tanulható meg könyvekből! Ez olyan tény, amelyet minden szentírás meg-

erősít. A könyvek mások benső tapasztalatainak értékes hírmondói. Tisztázzák a történelem homályos pontjait, és az elmúlt korok szentjeinek üzenetét tartalmazzák. Segítenek, mert igazolják az élő Mester által felfedezett tényeket, és ily módon megerősítik a tudományba vetett hitünket. Az ember csak összezavarodik a számtalan fordítás, értelmezés és magyarázat zűrzavarában, amelyek közül mindegyik mást állít. Ezek ahelyett, hogy megnyugvást hoznának az elme számára, csak kételkedővé teszik. Az egoizmus vallási gyülekezetek százait hozta létre. Szeretet nélkül, elzárkózva és fanatikusan az isteni egység helyett az elkülönülést hirdetik. Az egymásnak ellentmondó érzelmek közt hányódó emberekben növekszik a gyűlölet, és háborúkon török a fejüket.

A *satsangon* a Mesterek tudományával ismerkedünk meg, és itt az úttal kapcsolatos kérdéseink nagy része tisztázódik. Személyesen a Mestertől kapott válaszok pedig eloszlatják az esetleg még megmaradó kétségeinket. Ő az összes hozzáforduló kérdését egyformán szolgálatkész figyelemmel fogadja, és a vitának még a gondolata sem merül fel. A gazdag vagy szegény, magas vagy alacsony beosztású emberek gondjaira – akár a jó orvos – egyaránt teljesen odafigyel. A valódi Mester olyan tisztán látja a jó és rossz tulajdonságainkat, mint más egy üvegkancsó tartalmát, de mások előtt nem fedí fel azokat. A társasága még azokat is gazdagabbá teszi, akik

nem értik az általa beszélt nyelvet – az illatszertboltban is mindnyájan élvezzük az édes illatokat. A Mester szeme az isteni szeretet csodálatos, szomjat oltó forrása. A vágyakozó tanítványok ezért keresik áldást osztó pillantásait.

Az igazi Mester jellemzői

A Mesterről ne külső megjelenése, származása, díszes vagy egyszerű öltözete, szülőházaja, beszéde, étkezési szokásai, világi rangja, könyvei száma vagy a mások vélekedése alapján alkossunk véleményt! Először szerezzük meg azt a benső tapasztalatot, amelyet megígér nekünk, ha követjük utasításait! Ez az élmény majd egy új, magasabb látószöveget ad. Az igazi Mester megítélésének feltétele a valódi lényünk, a lelkünk megtapasztalása.

Egyedül az tudja megoldani az emberiség problémáit, aki spirituális szintről látja az embert – zavarodottságát, nehézségeit és tanácstalanságát – és ezen a szinten tanulmányozza a gondjait. Csak Ő képes arra, hogy láthatóan és láthatatlan módon, erkölcsileg és spirituálisan, elméletben és gyakorlatban vezesse és fejlessze embertársait. Kizárólag az ilyen személy alkalmas a Mester felelősségteljes feladatának betöltésére. Áldottak azok, akiknek a szívét vágyódás és öröm tölti el, amikor értesülnek róla: valóban létezik ilyen Mester, és már közel jár.

A spiritualitás tudománya az összes többinél egyszerűbb és könnyebben megérthető. Itt az erkölcsi tisztaságért, a morális átalakulásért fáradozunk. Arra törekszünk, hogy szeretet, őszinteség és alázat jellemezze az életünk lépéseit, amelynek az eredményeként azután kialakul bennünk az Istenerő iránti fogékonyság. Minden más a Mester kezében van.

Egy mozgalomról, akármilyen spirituálisnak tűnjön is a felszínen, ne a követői száma alapján alkossunk véleményt! A jó szónok bárhol tömegeket képes toborozni maga köré, még akkor is, ha a beszéde nem teljesen valóság-hű vagy nem meggyőző. A spiritualitás nem egy család vagy valamelyik földrajzi hely kizárólagos tulajdona. Illatos virágként mindenhol szirmot bont, ahol erre a természet utasítást ad neki. A világ minden részéről köré gyülekeznek a méhek, hogy élvezzék a nektárját. A Mesterek nem keresik a személyes dicsőséget, bár megérdemelnék azt. Mindig csak azt hallhatjuk tőlük: „Ó, ez mind a Mesterem kegye. Én semmit sem tettem. A Mesteremnek jár minden dicséret és megbecsülés.” Ez az igazi alázat, amely messze a világban uralkodó egoizmus fölé emeli őket.

A Mesterek minden korban eljönnek, hogy az emberiségnek felajánlják ezt a természetes tudományt. Mégis csak azok sietnek hozzájuk, akik elégedetlenek ezzel a világgal. A többiek többre becsülik a felszínes csillogást, az élvezeteket, a pompát, és nem ér-

deklódnak a valódi tudás iránt. Azok pedig, akiknek a szívéből kihaltak a nemes érzelmek, nemcsak akadályokat görgetnek a szentek útjába, hanem számtalan fizikai szenvedést is okoznak nekik. Ezt mutatja Jézus, Guru Nanak, Kabir és más szentek élettörténete. Éltek Mesterek az elmúlt korokban, léteznek a jelen korban és a jövőben is eljönnek majd, hogy segítsék az emberiség spirituális fejlődését. Óriási meggondolatlanságot bizonyít az, ha valaki feltételezi és elfogadja, hogy a spiritualitás akármelyik vallás kizárólagos kiváltsága lehet azután, hogy az Adeptus, akinek a tanaira a vallás épül, elhagyja fizikai testét. Az is téves nézet, hogy a spirituális kérdésekben az egyedüli útmutatók a szent könyvek lehetnek.

Miről ismerhetjük fel a valódi Mestert és az ál-mestert? Tény, hogy semmiféle próbakő vagy mágikus

formula nem áll rendelkezésünkre a helyes és a helytelen, az igaz és a hamis, a valós és a valótlan megkülönböztetésére.

Janak császár például kész volt hatalmas összeget fizetni a tudomány elméleti ismereteiért. India összes bölcse (rishije, munija és jógija) közül is csak egyetlen ember, Yagyavalkya volt képes átadni a császárnak ezt a tudást. Így ő nyerte el a díjat. Yagyavalkyának azonban volt elég erkölcsi bátorsága ahhoz, hogy bevallja, „Uram, én csak az elméletet ismerem. Személyes tapasztalattal azonban nem rendelkezem a tudományról.”

A következő alkalommal Janak császár kihirdette, hogy immár a tudomány gyakorlati részét is el szeretné sajátítani. Méghozzá egy meghatározott napon, és annyira gyorsan, amennyi idő alatt a kengyelbe téve a lábat, fel tud pattanni egy ló hátára. India minden részéből nagy jógik és rishik kaptak meghívást. A megjelölt időpontban mégis csupán egyetlen ember, Ashtavakra lépett elő, hogy elfogadja a kihívást. Púpos volt, testét nyolc dudor borította. A közönség bolondnak tartotta, és hangosan nevetett a torz külsején. Ashtavakra így szólt: „Miért reménykedsz, hogy spirituális tapasztalatot kapsz az itt összegyűlt „foltozó vargáktól”? Hiszen csak a test bőréig látnak, de nem tudnak beljebb pillantani.” A császár az általa kijelölt időn belül megkapta a benső tapasztalatot.

Vegyük fontolóra, hogy abban az

időben, amikor a spiritualitás a fénykorát élte, csak egyetlen ember fogadta el a kihívást! Miért szaporodnának az igazi Mesterek gomba módra a mi korunkban, amikor a materializmus egyre növekvő teret nyer? Kutatnunk kell, figyelmen kívül hagyva a hazug hírverést, mások bizonygatásait, a vakhitet, a jövőben várható boldogság ígéretét, a hatalom, a vagyon és az élvezetek iránt érzett vágyunkat, mert mindezek eltéríthetnek minket az igazság ösvényéről. Csak a tökéletes Mesterek képesek arra, hogy Életet ajándékozzanak a hozzájuk forduló embermillióknak. Ők a Fény gyermekei, és a Fényt hozzák el a világba, az egész emberiség számára.

A vakhit az egyik leküzdendő fő akadály. Az bizony vakhit, ha meghallgatunk, elolvasunk, majd követünk valamit anélkül, hogy megvizsgálnánk, hogy hová vezet. Az még mindig vakhit, ha nem vagyunk elég körültekintők, és megfélekedünk a célról, miközben az eszközt alkalmazzuk. Ekkor ugyanis nem derül ki, hogy közelebb kerültünk-e célunkhoz vagy nem.

Amikor eljutunk a Satguru lábához, Ő elmagyarázza, hogyan ismerhetjük meg valódi énünket az ön-elemzés segítségével. A mondanivalóját a különböző szentek örökéletű tanításából vett idézetekkel támasztja alá. Ha figyelmesen meghallgatjuk, és szavai intellektuálisan meggyőznek minket, akkor nekivághatunk a

gyakorlati tapasztalás ösvényének, hogy aszerint cselekedjünk, ahogy a beavató Mester a saját tapasztalatai alapján tanácsolja nekünk.

Ez az első mérföldkő a valóság megismerése felé. A személyes tapasztalat birtokában – bármilyen mértékű is az – már napról-napra meggyőződéssel haladunk előre a spirituális úton. Manapság az emberek beszédeket, előadásokat és hit-szónoklatokat hallgatnak, elfogadják ezeket, és abban a hitben élik le az életüket, hogy így már biztos az üdvözülésük. Amikor azonban a halál kopogtat, magával hozza az összes gyötrelmét, az elválás szívszorító érzését, és az ismeretlentől való félelmet. Ekkor a haldokló ráébred, hogy elhibázta az életét. Az eltelt évek alatt minden gondolata a testéhez kötődött. Most a barátok, orvosok, hozzátartozók és papok tehetetlenül és elkeseredetten állják körül.

Itt mutatkozik meg, mekkora segítség ad nekünk a Para Vidya tudománya. Miután a pontosan, helyesen végzett meditáció révén a lélek visszahúzódik a testből, megjelenik a Mester, hogy fogadja és vezesse a tanítványát a bensőben. A halál a legboldogabb ünnep: akár egy házasságkötés, a Szeretett Lénnel való nászt hozza el. Ha a tanítvány már az élete során látogatást tett a magasabb régiókban, és meggyőződött azok magasztosságáról, most félelem nélkül utazik keresztül az ismerős tájakon. A Mesterem, Hazur Baba Sawan Singh,

a spirituális gyakorlatok szükségességét hangsúlyozva, azt mondta tanítványainak: „Látogassatok meg egy haldokló tanítványt, és az majd meggyőző benneteket!”

A Mesterek az életünk során elérhető üdvözülést vallják, és nem a halál utánit. Ez valóban egyszerű és könnyű tudomány. Spirituális tapasztalatok hiányában azonban ne pihenjünk elégedetten, azt mondva, hogy már megkaptuk a beavatást! Naponta szenteljünk időt a spirituális gyakorlatokra, és az önelemző naplónk elküldésével is rendszeresen tájékoztassuk a Mestert előrehaladásunkról! Személyes találkozás vagy levél formájában folyamatosan keressük Mesterünk irányítását! Ne gondoljuk, hogy ezzel zavarjuk Őt. A Mester intuitív úton mindent tud tanítványairól, és gondolatátvitellel vagy más módon képes megszüntetni problémáikat. Mégis azt kéri, hogy a fejlődésünkben megjelenő nehézségekről írásban tájékoztassuk Őt.

A Surat Shabd Jóga vagy Para Vidya ősi tudományát felnőtt és gyermek egyaránt nehézség nélkül gyakorolhatja. A többi út követése megkívánja a megterhelő gyakorlatokat, a légzés ellenőrzését és az erős fizikumot. Ezek az erőfeszítések mégis legfeljebb csekély önkontrollt és egy-egy jelentéktelen képességet eredményeznek. A Mesterek nem javasolják ezeket a módszereket, mert nem felelnek meg a mai kor feltételeinek, és fizikailag veszélyeztetik a testet.

Sant Darshan Singh Ji Maharaj

VÁGJUNK BELE A SPIRITUÁLIS UTAZÁSBA!

Sant Kirpal Singh gyakran mondta: „Isten szeretet. Az Ővele egylényegű lelkünk szintén szeretet, és Istenhez a szeretet ösvényén térhetünk vissza.” Ezért a szentek és misztikusok mindig kiemelt jelentőségűnek tekintik a szeretet jelenlétét az életünkben. Ebben az ashramban a két legfontosabb alapelv, amelyek mellett következetesen kitarunk, nagyon egyszerű és világos. Ezeket még egy ötéves gyermek és egy százszentendős aggastyán is képes követni.

Én a saját szememmel láttam, amint Swami Raghavacharya Maharaj Ji gyakorolta a Surat Shabd Jógát. Ez az Isteni Fényre és Hangra történő meditáció. Ő ezt egészen 114 éves koráig folytatta. Ez az út különlegesen egyszerű, könnyű, és mind közül a legrövidebb. A segítségével a lehető legkevesebb idő alatt érhetjük el a vágyott végcél.

Ahogy már említettem, két kiemelkedő jelentőségű vezérelvünk van. Az első: Éljük etikusan, építsük bele a morális értékeket az életünkbe! A második: Szerezzünk személyes tapasztalatokat a Csend Hangjáról! Itt mi a spiritualitást tudományként tanítjuk. Nem hiszünk a vakhitben. Valahányszor idejön valaki, azt hallja tőlünk: „Amíg nem látsz a saját szemmeddel, még a spirituális Mester szavát se hidd el! Ül le Isten lábához, szemlélődj a bensőben! Akkor teljes bizonyossággal meg fogod tapasztalni az Ő Fényét és Hangját önmagadban.”

Egyszer, amikor együtt lehettem Mir Zamin Nizami Sahibbal, ő azt mondta: „Láttam, amint az Úr jósága bőségesen elárasztotta Sant Kirpal Singh küszöbét.” Ezt bárki megtapasztalhatja. A szikhizmus szerint, amely minden szikh közös filozófiája: „A valódi Fény örökké ott ragyog

bennünk, amelyet csak a tiszta láthat meg.”

Maulana Rumi a Masnavi című könyve bevezetőjében azt írta:

*Hallgasd a fuvola
magával ragadó dallamát,
és értsd meg a mesét, amelyről szól!
Ez valójában az elszakadás, a lélek
Istentől való elválásának a története.*

Ez a Fény- és Hangáradat ösvénye, amely egyben a szentek és a szufik útja is. A lélek egyedül ezt járva érheti el a végső egyesülést Istennel. Ez az oka annak, hogy valahányszor megvilágosodott lények áldják meg a jelenlétükkel a fizikai régiót – ahogy már többször is említettem – nem tartoznak valamilyen speciális közösséghez vagy valláshoz. Isten ugyanis az egész világé, nemcsak a muzulmánoké vagy a hinduké. Mi mindannyian a megnyilvánult Istenerő imádói vagyunk. Az összes szent, isteni lélek, aki eljött e mulandó színtérre, annak fontosságát emeli ki: Még ebben az életünkben fejlődünk spirituálisan! Ha ezen a területen jeleskedünk, el fogjuk érni a végső célunkat. Ez a szeretet ösvénye, amely meghozza a végső egyesülést a Teremtőnkkel.

Amikor átutazunk a spirituális régiókon, eljutunk az igazi Amritszárba, az Isteni Nektár Tavához, amelyet Mansarovar, az Ambrózia Isteni Tava nevekkel is illetnek. Ez az Élet Vízének a kútforrása. Amikor a

lélek kapcsolatba kerül ezzel az isteni elixírrrel, akkor Guru Nanak szavaival:

*Ó, Nanak!
A Naam mámorea vég nélküli,
éjjel és nappal lenyűgöz engem.*

Amikor a lélek részesül ebből az elixírből, minden nehézség eltűnik. Az összes takaró lekerül róla, amely eddig beborította. Ezután megtapasztalja, hogy egylényegű Istennel. A szufik ezt az állapotot így jellemzik: a lélek felkiált ’Anaal Haqq – Isten vagyok!’ vagy ’Aham Brahm Asmi – Én Te vagyok!’ Ez az a szint, ahol a lélek egy lesz Istennel, belemerül a Szeretett Lénybe, a Teremtőjébe.

Amikor Nyugatra mentem, az emberek ezt a helyzetet borúlátón, pesszimista módon ítélték meg, ugyanis ezen az identitás, a személyazonosság elvesztését értették. Sok tv riporter és újságíró keresett fel, akiket megnyugtattam, hogy a mi utunk nem merev, rugalmatlan, hanem nagyon dinamikus ösvény. Jelenleg az emberi lény azért mikro-Isten, mert ott van benne az isteni szikra. Ezt állandó evolúció, folyamatos fejlődés jellemzi, amelynek a betetőzésekor elérjük az isteniség állapotát, amelyben egyesülünk a Mindenhatóval. Tudatos munkatárssá válunk az isteni tervben. A csepp belemerül az Óceánba, annak részévé válik. A napsugár beleolvad a Napba, és maga a Nap lesz belőle. Nincs ok a személyiség elvesztésétől való félelemre,

ugyanis a lényünk valójában kitágul. Mikro-Istenből tudatos munkatársak leszünk az isteni terv megvalósításában.

Mialatt a lelkünk áthalad a különféle benső szinteken, az egyre magasabb szintű tudatosság állapotába kerül. Amritszárba, az Isteni Nektár Távához érve megízlelheti az Élet elixírjét. Először a Gurujába merül bele, amit a szufik 'Fana-fil-Sheikh' névvel illetnek. Ezzel kapcsolatosan a Gurbaniban, a szikh szentírásban ez olvasható:

*Isten és a Gurum is előttem áll.
Ki előtt hajtsak először fejet?
A Gurum lába elé borulok,
aki egyesít engem Istennel.*

Majd folytatjuk a spirituális utazásunkat, és elérjük az igazi Otthonunkat, Sach Khandot. Még ezután is folytatódik a lelkünk utazása, míg végül beleolvad Istenbe (Fana-fil-Allah), és örök boldogságban, isteni mámorban fog létezni.

A vallási demokrácia első bizonyítékát ezen a világon Guru Arjan Dev, az 5. szikh Guru adta azzal, hogy összeállította a Guru Granth Sahibot, a szikhiek szent könyvét. Ebben az összes szufi és szent munkái helyet kaptak, akik az azt megelőző 400 év alatt működtek Indiában. Ha megnézzük a világban hozzáférhető többi szent könyvet, azok csak egy adott vallás egy vagy néhány szentjének a feljegyzéseit tartalmazzák.

A Guru Granth Sahib tehát teljesen egyedülálló abból a szempontból, hogy az említett 400 év alatt élt több mint harminc indiai szent és misztikus alkotásainak a gyűjteménye. Ezért ez az első bizonyíték a vallási demokráciára. Ha fejet hajtunk a Guru Granth Sahib előtt, akkor a muzulmán Baba Farid és a takács Kabir Sahib előtt egyaránt tisztelgünk. Ehhez hasonlóan az összes szufit, szentet, isteni lényt egyformán tiszteljük, akik valaha a világba érkeztek. Előttük az intelligenciánk megadja magát.

A spiritualitás világában a demokrácia második megnyilvánulása Sant Kirpal Singh nevéhez fűződik. A tökéletes Mester, Hazur Baba Sawan Singh tanácsait követve, és Sushil Kumar muni közreműködésével megalapította a Vallások Világközösségét. A történelem során ez volt az első olyan intézmény, amely a vallások vezetőinek a közös fóruma lett. A szervezeten belül minden tagnak lehetősége volt a filozófiája bemutatására. Amikor ez megtörtént, mindenki elcsodálkozott, ugyanis kiderült, hogy az összes hitirányzat alapvető tanítása ugyanaz. Mi a lényeg? „Egy az Isten, és mi mind az Ő gyermekei vagyunk. Valamennyien Isten egyetlen nagy családjához tartozunk.” Hazrat Mohamed próféta ezt így fogalmazta meg: „Mindannyian egy törzshöz tartozunk.”

Hazur kegyéből később Sant Kirpal Singh meghirdette a Vallások Vi-

lágközösségének első világszintű konferenciáját. Összesen négyet tartottak meg Indiában, amelyek mindegyikén Kirpal Mestert választották meg elnöknek.

A Szeretett Mester ezután a korábbiaknál is nagyobb lépést tett előre

azzal, hogy 1974-ben megszervezte a Nemzetközi Emberi Egység Konferenciát. Az Ő isteni irányítását élvezve, sok elfoglaltsággal járt számomra a programtervezet elkészítése erre a világtalálkozóra. Ennek része volt egy körlevél megfogalmazása is. Feltételeztem, hogy ez a fórum ugyanolyan lesz, mint a világvallások eddigi nagy közös rendezvényei.

Ennek megfelelően fogalmaztam meg azt a körlevél-vázlatot, amelyet azután megmutattam Kirpal Mesternek. Ő elolvasta, majd vidáman, egy kis huncut csillanással a szemében azt mondta: „Darshi! Ez csodálatos tervezet, ám hiányzik belőle a lényeg.” A szavaitól teljesen elbizonytalanodtam, és a lábam elkezdett remegni. Arra kértem: „Maharaj Ji! Magyarázd el nekem, hogy megértsem, pontosan miről van szó!”

Ő azt válaszolta: „Nézd, fiam! A nagyon egyszerű tény az, hogy korábban a vallások egysége volt a központi elem. Az eddigi nemzetközi találkozók azok vettek részt, akik valamilyen vallást követnek. Mások, akik nem hisznek Isten létezésében, nyilvánvalóan nem jelentek meg ezeken a fórumokon. A most következő Emberi Egység Világkonferenciának viszont a központi, az alapvető eleme az emberi mivoltunk lesz. Minden ember, akár kinyilvánítja, hogy Istenhívó, akár felvállalja, hogy ateista, egyaránt részt vehet ezen az új nemzetközi találkozón.” Majd egy kis mosollyal még megjegyezte: „Tehát

mindazok, akiket ateistáknak, Istentagadóknak nevezünk, szintén eljöhetnek erre a konferenciára. Közben akár teistákká is válhatnak, akik elkezdenek hinni Isten létezésében.”

Több rádió- és tv-beszélgetésre is sor került, amelyeken Maharaj Ji kijelentette: „Látom, ahogy felvirrad az aranykor.” Erre nagyon sokan felfigyeltek. Később, amikor India-szerte és külföldön is utazásokat tettem, mindenütt a spirituális ébredés jeleit figyelhettem meg. Az emberi testvériség, az összetartozás tudata napról napra erősödik. Bármerre megyek, azt tapasztalom, hogy a fiatalok körében magasra csapnak az ébredés hullámai.

Még azok szívében is ott van a vágyódás a békességre, akik nagy anyagi jólétben, gazdagságban élnek, de a szívük, a lelkük mégsem elégedett. Ez a belülről fakadó önfeledt, boldog, vidám állapot egy tökéletes Mester, egy isteni lény kegyéből érhető el, akinek a szavai mindig igazak. Ez azért van így, mert egy szent szavain keresztül valójában Isten szól hozzánk. Guru Nanak ezt így fejezi ki:

*Ó, Lalo! Én egyszerűen azt mondom,
amit Isten kíván kinyilvánítani.
Egy Satguru az Úr szócsöve.*

Ezért igaz az, amit Ő továbbad az embereknek. Négy világszerte utat tettem meg. Ahogy már más alkalommal is kiemelttem: 40 országban 550 központunk működik. Eddig 29

nyelven adták ki a nagy Mesterek könyveit, többek között angolul, franciául, spanyolul, továbbá görög, olasz, svéd és más európai nyelveken. Most már sehol sincs vasfüggöny, és ez érvényes a spiritualításra is. Vannak olyan könyveink, amelyek orosz, etióp és kínai nyelven is megjelentek. Ezekből az országokból is érkeznek hozzánk látogatók. Például a múlt héten néhányan Európa középső részéből érkeztek, sőt közülük egy testvérünk most is velünk van. Nyelvi akadályok nélkül, a gondolat nyelvén, mentálisan ismétljük Isten neveit.

Guru Angad Dev, a második szikh Guru a spiritualitásnak azt a szintjét tárja elénk, amelyen:

*Szem nélkül látunk, fül nélkül hallunk,
láb nélkül járunk,
kéz nélkül dolgozunk,
száj nélkül beszélünk.
Ó, Nanak! Felismerve
az Úr irányítását,
végül elmerüliünk Őbenne.*

Én e versbe foglalt gondolatokat átültettem urdu nyelvre:

*E szemek nélkül pillantjuk meg
az Ő nagyszerűségét,
Fülek nélkül hallgatjuk
az Ő örök Muzsikáját.
Lábak nélkül járjuk az Ő útját,
és kezek nélkül szenteljük
magunkat az Ő művének.
Szavak és száj nélkül
beszélgetünk Ővele.*

*Ha megtanuljuk, hogy még
az életben meghaljunk,
és engedelmeskedünk
az Ő parancsolatainak,
akkor valóban fel fogjuk
fedezni az Úr dicső voltát,
és emberi mivoltunkban eggyé
fogunk válni Ővele.*

Szóval a Vallások Világközösségének a filozófiája volt a vallási demokrácia második bizonyítéka. Ez a fajta gondolkodásmód, életszemlélet azóta sok országban elterjedt. Jelenleg a Misszióink már világméretű. Valahányszor valakit csapások érnek, és nagy nehézségekkel kell szembesülnie, segítő kezet nyújtunk neki. Így tettünk például az etiópiai éhínség idején. Amikor Mexikóba utaztam, éppen nagy földrengés sújtotta ezt a térséget. Ellátogattam egy menekülttáborba, és a lehetőségeink határain belül anyagi segítséget biztosítottunk számukra. Kolumbiában vulkánkitörés volt, ezért, mialatt ott tartózkodtam, a pénzügyi segítségünkkel igyekeztünk enyhíteni a gondokon. Időnként a pandzsáb vagy más tartományban fordulnak elő csapások, katasztrófák, vagy az egész Indiát sújtó árvizek okoznak sok szenvedést. Ilyen esetekben is részt vállalunk a gondok enyhítésében. Jelenleg Amerika néz szembe egy nagyobb földrengés következményeivel. Ebben az esetben is a szerény lehetőségeink szerint hozzájárulunk a károk felszámolásához.

A Misszióink – az egész világot behálózó nemzetközi szervezet. Rendszeresen felkeresnek a barátaim, és akár egy szikh gurdwara, akár egy mecset, hindu imahely, katolikus templom felújításáról van szó, anyagilag támogatják a munkálatoikat. Én ugyanis az Isteni Fény imádója vagyok, és minden hely, ahol ennek magasztalására lehetőség nyílik, számomra egyformán tiszteletre méltó.

Ahogy már említettem, eddig 29 nyelven jelentek meg a spirituális témájú munkáink. Ezek száma meghaladja az 1200-at. Ebbe a körbe beletartoznak a könyveink, a brosrúraink és a Sat Sandesh magazinunk is, amelyet már 9 nyelven adnak ki. Ez utóbbi kiadványaink is az összes vallás tanításának a lényegét hordozzák. Ezek segítségével a könyveinkbe foglalt spirituális üzenet esszenciáját igyekszünk átadni az olvasóinknak.

Azt is mindannyian tapasztalhatjátok, ahogy a langár, az ingyenkonyha működik. Itt minden vasárnap 5-6 ezer vagy még több ember számára készül étel. A gyermekeknek és az időseknek tejet is felszolgálnak. Az ashramban ingyenes gyógyszertárak is működnek, amelyekben ajurvédikus, homeopátiás és allopátiás készítmények egyaránt hozzáférhetők. Ezekkel ingyen kezelik a betegeket.

Hadd emeljek ki még egy dolgot! Az első tanítás, amit itt min-

denkinek az élete részévé kell tennie: Becsületesen keressük meg a megélhetésünkre valót! Ne elősködjünk másokon! Én nyugdíjat kapok a kormánytól azóta, hogy helyettes államtitkárként visszavonultam. Sant Kirpal Singh a hadsereg könyveléséből vezetőhelyettes ellenőrként ment nyugdíjba. A nagy Mesterünk, Hazur Baba Sawan Singh mérnökként tevékenykedett. Egyikünk se óhajtott másoktól pénzt szerezni. Itt tiszta módon folyik a könyvelés, bárki bármennyi adománnyal támogatja is a közösséget, amelynek én csupán a spirituális feje vagyok. Minden egyes országban külön adminisztrátor foglalkozik a pénzügyekkel, és demokratikus jellegű a Misszió helyi szervezeteinek a felépítése.

Most néhány kis részletet osztottam meg veletek arról, amit a nemzetközi közösségünkben eddig elértünk. Ezek mind Sant Kirpal Singh áldásai, aki már visszatért az örök Otthonába, miután belemerült az elmúlhatatlan Fénybe.

Mint tudjátok, az Emberi Egység mostani konferenciája Indián kívül szerveződött meg. Általános szokás az, hogy a delegátusok díjmentesen vesznek ezen részt. Itt semmiért nem kell fizetni. Meg fogtok lepődni, mert a könyveimért semmiféle szerzői jogot nem őriztem meg, és tiszteletdíjra sem tartok igényt. Azzal a szándékkal íródtak ezek a könyvek, hogy bármely részük sokszorosítása az egész emberiség javát szolgálja.

Ez a mi filozófiánk.

Kirpal Mester gyakran mondta: „Isten összes áldása teljesen ingyenes, és ugyanez vonatkozik a spiritualitásra is.” Ezért, ahogy nem kell fizetnie az ashramban az élelemért és a szállásért, ugyanez vonatkozik a Mesterrel sorrakerülő privát találkozókra, megbeszélésekre, és a szent beavatásra is.

Mindezekén túl mi a pozitív misztikában hiszünk. Amikor először mentem külföldre, az útkeresők azt mondták nekem: „Az indiai kultúra és spiritualitás azt tanítja, hogy meg kell tagadnunk a világot. Hóborította hegyekbe, a Himalájába vagy más kietlen helyre kell visszavonulnunk, és itt az egész életünket odaadásban kell töltenünk. Ez egyfajta menekülés a világ elől, ami nem tesz bennünket a világ jó polgáiraivá.”

En ezután két kifejezés összehasonlításával magyaráztam el nekik a filozófiánk lényegét: pozitív misztika – negatív misztika. Azt mondtam, hogy a lényeg a világi dolgoktól tartózkodás, függetlenség, ami nem azonos a világ elhagyásával. Vagyis tartsuk magunkat távol mindattól, ami elsodorhat bennünket Istentől! Legyünk úrrá a gyengeségeinken! Vessünk véget a másokkal szembeni negatív, rosszindulatú megnyilvánulásainknak! Mindenkit szeressünk!

Majd elmagyaráztam, hogy mit értünk pozitív misztikán. Mindenki szabadon kövesse a saját vallását! Kötelezettségeink vannak a szüleink,

a családunk, a közösségünk, a nemzetünk iránt, továbbá nemzetközi és kozmikus szinten is. Ezeket teljesítjük a legjobb képességeink szerint! Mindezen túl azonban az életünk legfőbb célja a lelkünk és Isten felismerése. Állandóan ebben az irányban tartjuk a figyelmünket, mert így még a mostani életben elérhetjük a megváltást, az öröklétet! Nos, ez a pozitív misztika ösvénye.

Tavaly, nov. 10-15. között rendeztük meg itt az Emberi Egység 15. konferenciáját. Az indiai résztvevőkön kívül sok képviselő érkezett a muzulmán országokból is. A találkozó eredményei meghaladták az előzetes elképzeléseinket. 33 indiai újság foglalkozott az eseményekkel. Sok kép jelent meg a rendezvényünkről az angol, hindi és urdu nyelven íródott újságokban. A tv riporterek öt alkalommal közvetítettek a konferencia eseményeiről. Ezek között volt a megnyitó ülés, amelyet Sant Kirpal Singh tiszteletére szenteltünk, és a záróülés. Az ezekről szóló híreket urdu, hindi, pandzsábi és angol nyelven tették közzé. Mindezek mellett a tv-ben volt még egy különleges, 23 perces összefoglaló az egész konferenciáról. Én a rádió és tv adásokhoz minden esetben társítottam a Misszióval kapcsolatban az elmúlt 50 év történéseit.

Csak megjegyzem, hogy az első versem 1938-ban hangzott el a rádióban, amikor Lahorében a kormányzati főiskola hallgatója voltam, és a

mélyen tisztelt tanárom a szufi Ghulam Mustafa Tabassum Sahib volt. Ez okból a rádió teljes személyzete és az újságíró szövetség is jól ismert engem. Ezért hivatalosan kommunikálhattam velük.

A konferencia eseményeinek annyira jelentős sajtóvisszhangja lett, amire senki sem számított. Indián kívül Chicagóban, Washingtonban és Németországban is a vezető újságokban híresszefoglalók készültek az összes eddigi, vagyis a 15 Emberi Egység konferenciáról. Azt tervezzük, hogy a következő nagy találkozót a világ más részében szervezzék meg. Így a spirituális üzenete tovább fog terjedni.

Sant Kirpal Singh és Hazur Baba Sawan Singh fizikailag már nincs a szemetek előtt, de a Mestererő folyamatosan él és működik, mint iránymutató Fényünk. Ezért a mai naptól kezdve kövessük a nagy Mesterek útmutatásait, ültessük bele azokat az életünkbe! Napi rendszerességgel vezessük az önelemzést segítő naplót! Meditáljunk! A lehető legtöbbet szemlélődjünk a bensőnkben Isten Fényére és Hangjára! Tartózkodjunk a tökéletes Mester társaságában, és keressük a legmagasztosabb igazságot! Így még ebben az életben elérhetjük az örök megváltást. Eljuthatunk a végső szintre, ahol a lelkünk belemerülhet Istenbe. Így soha el nem múló boldogságban és örök eksztázisban lesz részünk

SPIRITUALITÁS A MINDENNAPOKBAN

(Kérdés-felelet)

Sant Rajinder Singh

A MESTER ÚTMUTATÁSAINAK KÖVETÉSE, ÖNZETLEN SZOLGÁLAT

Kérdés: *Miért tartjuk magunkat a spirituális Mester parancsolataiboz?*

Mester: Ha igényeljük a spirituális Mesterünk irányítását, akkor el kell fogadnunk az általa adott tanácsokat. Ugyanis azok segítségével csak jó dolgok fognak megjelenni az életünkben, függetlenül attól, hogy ezt akkor megértjük vagy nem. Olyan események fognak bekövetkezni, amik hosszú távon szolgálják a javunkat.

A mi látásmódunk behatárolt, szűk körű. Ugyanakkor éles eszűnek, okosnak tartjuk magunkat, akik a jelenlegi megértési szintünkön ítéljük meg a dolgokat. Ám fogalmunk sincs a múltunkról vagy a jövőnkéről. A spirituális Mester viszont mindkettőt ismeri. Ezek tudatában irányít bennünket az általunk felvállalt benső ösvényen.

Kérdés: *Hogyan maradhatunk békések és stabilak az életünk során?*

Mester: A nyugalom és a kiegyensúlyozottság forrása bennünk van. Ha állandóan zaklatottak, nyugtalanok vagyunk, folyton csak kap-

kodunk – hol ezt, hol azt tekintve fontos teendőnek – akkor nem válhatunk békessé. Ezért bármilyen helyzetbe kerülünk is, gondoljuk át, hogy mit szükséges tennünk!

Vajon hagyjuk, hogy magával sodorjon bennünket is az élet árja, mint másokat? Ha ez történik, akkor mindig azt fogjuk tenni, mint a többiek ezen a világon. Ezt vagy azt meg akarjuk tanulni. Ezzel vagy azzal a személyel kell találkozunk. Utazni szeretnénk, szétnézni a világban. Ha így élünk, akkor soha nem leszünk képesek lehiggadni. A békességre csak a bensőben lelhetünk rá. A szilárdság, a harmónia innen ered.

Ehhez meditálnunk szükséges. Ugyanis a fizikain túli mindenség a béke és a nyugalom színtere. Ha a bensőben előrehaladva békessé, nyugodttá formálódunk, ez fog kisugárzódni a környezetünkben élőkre is. A stabilitás elérése érdekében napi rendszerességű meditációra van szükségünk. Ha ezt tesszük, észre fogjuk venni, hogy a korábbiaknál sokkal nyugodtabban fog telni az

életünk. A kommunikációink is feszültség nélküliek, megértők, türelmesek lesznek.

Nagyon sokan sebtében, megdölgondolatlanul teszik a dolgaikat. Ilyenkor következnek be a hibák, a tévedések, balesetek az otthonunkban és azon kívül. Például nem megfelelő lábbelit kaptunk fel, ami miatt elcsúszunk. Rohanunk valahova, nem figyelünk, emiatt felbukunk, leesünk a lépcsőn. Ha nyugodtan tesszük a dolgainkat, akkor azok megfelelően fognak végbemenni. Ha viszont ide-

oda kapkodunk, akkor könnyen becsúszhat valamilyen probléma.

Ezért vessünk véget ennek a viselkedési módnak! Értsük meg, hogy a tennivalók nem fognak sehova sem szaladni előlünk! Minden itt marad. Ha valamire 10-15 perccel később kerül sor, a világ addig nem ér véget. Intézzük a dolgainkat békésen, nyugodtan, és így minden jól fog alakulni!

E változáshoz belülről szükséges átfórmálódunk. Ha továbbra is az elménk fog uralni bennünket,

mindig bele fog hajtani az általa fontosnak ítélt tevékenységekbe. Ki kell szabadulnunk az ellenőrzése alól, hogy elérhessük a lelkünk régióját. Ennek eszköze a meditáció. Tudnunk kell, hogy mi jó a lelkünknek, és mindig azt tesszük! Így az, ami a testünknek megfelelő – a lelkünk jó állapotának köszönhetően – magától fog bekövetkezni. Ekkor mentálisan és testileg is egészségesek leszünk.

Tápláljuk a lelkünket! Hagyjuk felszárnyni, juttassuk erőhöz az Isteni Fény- és Hangáradattal való kapcsolata révén! Ha meditálunk, a béke és a stabilitás teljes bizonyossággal meg fog jelenni az életünkben.

Kérdés: *Hogyan tesszük az életünk*

részevé az önzetlen szolgálatot?

Mester: Az emberek általában igyekeznek azok segítségére lenni, akik bajban vannak. A világban széttekintve azt tapasztaljuk, hogy nagyon sokan élnek gondokkal teli körülmények között. Van, akinek a betevő falathoz jutás jelent gondot. Másnak nincs pénze a gyermekei iskoláztatására, vagy még ruházzkodásra is nehezen telik. Sokak a napi szükségleteikben is hiányt szenvednek.

Az sajnálatos, ha nem értékeljük, alábecsüljük mindazt, amivel rendelkezünk, ahelyett, hogy körülnéznénk. Lehet, hogy úgy vélekedünk: „Bár Isten megadott nekem bizonyos dolgokat, de ezt vagy azt nem.” Ezeket

azután igyekszünk megszerezni, és ezzel telik el az egész életünk.

Nem gondolunk arra, hogy mily sokan küszködnek nagy nehézségekkel. Ha ellátogatunk egy kórházba, láthatjuk, hogy ezrek szenvednek a fizikai betegségek miatt. Sok olyan hely van a földön, ahol a gyermekek számára még a napi egyszerű étkezés sem biztosított. Mindenki életében sok probléma adódik. Bármerre nézünk, ezzel a ténnyel találkozunk.

Ha valakiben már kifejlődött az önzetlen szolgálat erénye, annak megváltozik a látásmódja. Felismeri, hogy a saját élete mennyivel jobb másokénál. „Bőven elegendő, ami nekem van.” Majd az illető igyekszik osztozni az embertársaival, segíteni rajtuk. Minden reggel, amikor felébredünk, köszönjük meg Istennek azt az állapotot, amelyben vagyunk! Tudnunk szükséges, hogy sokan még ezt a szintet is nélkülözik. Ha valaki képessé válik arra, hogy a hála a szíve mélyéből fakadjon, akkor úgy fogja érezni, hogy Isten sokat adott neki. Ekkor indul el az önzetlen szolgálat irányában.

Értsük meg, hogy Isten megáldott bennünket! Ennek köszönhetően folyik úgy az életünk, amilyen az jelenleg. Sokan vannak, akik nem képesek ezen a szinten élni. Ezért nyújtunk nekik szívből fakadó támogatást! Így lehetünk helyes módon mások szolgálatára. Ez önzetlen lesz, vagyis semmit sem várunk el cserébe a segítségnyújtásért. Ugyanis

sok esetben az emberek úgy adnak másoknak fizikai, mentális, anyagi vagy egyéb formájú pártfogást, hogy viszonzásra számítanak. Ez egyfajta üzlet, adok-kapok. Ha valóban segítő kezet kívánunk nyújtani valakinek, ezt elvárások nélkül tesszük! Egyedül azért cselekedjünk így, mert Isten képessé tett minket a másokról való önzetlen gondoskodásra!

Napjainkban már nagyon elterjedt a gyorséttermi kiszolgálás. Indiában jelenleg számos ilyen hely nyílt. Külföldön az a szokás, hogy az autósok megrendelik az enniválót, majd egy ablaknál átveszik azt. Vagyis úgy jutnak az ételhez, hogy ki sem szállnak az autóból. Most nézzünk egy példát az önzetlenségre! Amikor valaki megveszi az ételt, egy kávéra valóval többet fizet ki, és azt kéri az eladótól, hogy azt adja a mögötte várakozó autósoknak. Így az, amikor az ablakhoz ér, megtudja, hogy a kávéja árát valaki már rendezte. Ha ő és a sorban várakozók kifizetik valaki kávéját, ezzel folyamatosan segítik az utánuk következőt.

A lényeg az önzetlenség, vagyis az elvárások nélküli támogatás. Ezt abban a reményben tesszük, hogy így az érintettek élete jobbá, örömtelibbé, kényelmesebbé válik. Mindezt eddig nélkülözniük kellett. Ha valaki önzetlenül szolgál, az az ő életére is nagyon jótékony hatással lesz.

Sant Rajinder Singh

AZ ÉLET MISZTÉRIUMA

A nagy mogul uralkodó, Akbár udvarát jól ismerték a kilenc bölcstől, akiket fénylőknek vagy drágaköveknek is neveztek. Az uralkodó gyakran vizsgáztatta a tanácsadóit, megoldásra váró feladatokat, kérdéseket adva fel nekik. Egy szép napon fogta a botját, és egy vonalat húzott vele a földön. Majd a kilenc bölcshöz fordult. Föl-szólította őket, rövidítsék meg a vonalat anélkül, hogy hozzányúlnának, eltörölnének belőle. A tanácsadók nézték a vonalat, majd az uralkodóra bámultak, és a fejüket vakarták. Nem lelték a megoldást. Néhányuk azt gondolta, hogy bizonyára megbolondult a király. Miképpen lehetséges megrövidíteni egy vonalat egy részének eltörlése nélkül? Végül Birbál, a legbölcsebb tanácsadó került sorra. Ő lehajolt, és Akbár eredeti vonala mellé odahúzott egy hosszabbat.

Így tesznek a szentek, a nagy Mesterek. Nem próbálják eltörleni a halált, hanem mellé rajzolják az örök élet vonalát. Kihangsúlyozzák, hogy az ember egylényegű Istennel, és tel-

jes bizonyossággal megoldhatja az élet és halál misztériumát. Ám azt is elmondják, hogy az eddigi fáradozásaink helytelen irányban folytak. A halhatatlanság nem a testre, hanem a lélekre vonatkozik. A valóságban tiszta tudat, lélek vagyunk. Sajnos az anyagi testünkkel azonosítjuk magunkat, emiatt rossz helyen keressük a halhatatlanságot. A Bibliában ezt olvashatjuk: „Mert por vagy, és ismét porrá leszel.” (1. Mózes 3,19)

A tökéletes Mesterek megoldották a halál titkát. Megtanítják, hogyan tisztítsuk meg a halhatatlan lelkünket, és miként csatlakozzunk rá az istenség benső forrására. Sant Kirpal Singh első Nyugaton tartott előadásának ez volt a címe: „Ember, ismerd meg magadat!” Minden korban ez a szentek üzenete. Eljönnek közénk ebbe a világba, hogy a valódi lényünkre emlékeztessenek bennünket. A misztika tehát nem a képzelet szárnyalása, hanem gyakorlati benső tudomány. A célja az önvalónk felismerése, és Isten megtalálása.

Ben Ringel

ISTEN GONDOSKODIK A GYERMEKEIRŐL

1972-ben, Kirpal Mester harmadik világszertei útja során, nagy örömeire végig Óvele lehettem, mi alatt az Egyesült Államokban tartózkodott. A következő eset akkor történt, amikor a Massachusetts állambeli Bostonban tett látogatását követően a program a Sant Bani ashramban folytatódott.

Nicholson úr, akinek az autójával a Mester utazott, nagyon ideges volt amiatt, hogy milyen lesz az idő a következő napokban. Az időjárásjelentés hideget és erős havazást jósolt. Azért volt ez nyugtalanító információ, mivel a legtöbb satsanginak csak a szabadban, sátrakban lehetett helyet biztosítani. A Sant

Bani ashramban töltött négy nap alatt csípős hidegek voltak, de egyáltalán nem havazott. Csak miután továbbmentünk, akkor tudtuk meg, hogy az ashram egész környezetében mindenütt hatalmas hóesés volt, mi azonban ennek nyomát sem láttuk.

A Mester a csodálkozó kérdéseinkre, hogy ez miként lehetséges, a következő választ adta: „A szeretet, amely a Sant Bani ashramot betöltötte, megolvasztotta a havat, amelynek le kellett volna hullania.” „Tényleg?” – kérdeztem, mire Sant Kirpal Singh még megjegyezte: „Gondolod, hogy Isten nem gondoskodik a gyermekeiről?”

GYERMEK OLDALAK

Sant Kirpal Singh

A PARASZT ÉS AZ OROSLÁN

Egy parasztagazda, a nagy Hazur Baba Sawan Singh egyik tanítványa egy éjjel az egyik tehenét egy másik faluba akarta vinni. Az út a dzsungelen át vezetett. A barátja, amikor hírért vette, hogy mit tervez, felkiáltott: „Megőrültél? Nagyon jól tudod, hogy a dzsungel éjjel tele van zsákmányra vadászó vadállatokkal. Egész biztos, hogy meg fogják ölni, és megeszik a tehenedet.” A paraszt azt felelte: „Óriásit tévedsz. A Mesterem védelme alatt állok.”

Ezután nekivágott az éjszakában, a tehenével a dzsungelen átvezető útnak. Még nem jutott messzire, amikor az út menti bokrok felől máris ágak ropogását hallotta, mozgást észlelt, amely követte, ahogy szaporábban kezdte szedni a lábát. Rájött, hogy egy oroszlán követi őket. Hamarosan kétsége sem lehetett efelől, mert a vadállat dermesztő hangon felbődült. Ám a paraszt folyamatosan a Mesterére gondolt, mondta a simrant, ezért az oroszlán, annak ellenére, hogy körözni kezdett a tehen körül, és folyamatosan üvöltött, nem volt képes megtámadni azt.

Ekkor a távolban megpillantotta a szomszéd falu házait. Látta a fényeket, és hallotta az emberek hangját. Arra gondolt: „Nos, a falusiak majd segítenek nekem...” Abban a pillanatban, ahogy a Mestere helyett a gondolatai a falusiak felé fordultak, az oroszlán támadásba kezdett. Villámgyorsan újra mondani kezdte a simrant. Ahogy elérte a falut, az oroszlán csalódott morgással visszafordult a dzsungelbe.

A falusiak csodálkozva kérdezték, hogy volt képes éjjel biztonságban átvezetni a tehenet a dzsungelen. A paraszt válasza így hangzott: „Mindig a Mesteren szükséges tartanunk a figyelmünket! Állandóan őrizzük az elménkben a simrant! Erről egy pillanatra se feledkezzünk meg! Ekkor minden veszélyen biztonságban keresztüljuthatunk.”